

מגל תבנו

אלה שמות הגופים אשר יצאו לבנות את קבוצנו: גרעין עין השופט וגרעין עין המפרץ.

יעפילו אל ראש הגבעה הנשגבהבואך כפר נחמן, לשכון בלב פרדסים ברוכי פרי מאין מספר. ויגידו איש אל רעהו: הוה נאחז בכלי הסוריה והוצאנו את לחמנו בכבוד. ויחגרו את מתניהם ויחלו עדר וחפר את אדמות הגוש יום תמים, יום תמים.

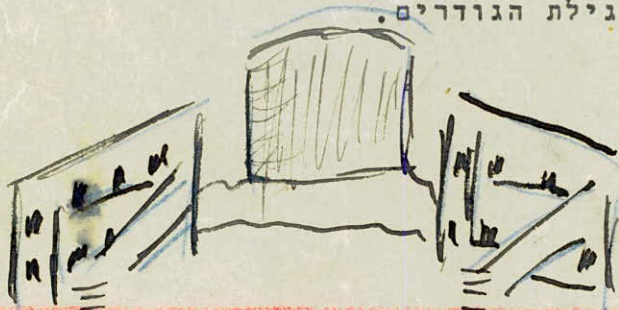
בזמן ההוא יד גולובוב, יד גרבר, ויד צמח היתה עוד על העליונה וכמעט אין פורץ גדר ואין מתקומם נגדם, ושכר העבודה ירד עד שפל המדרגה, וזיעת העובדים טפטפה ארצה בלי הפוגה.

משבר קשה עבר על ראשיהם ושאלות רבות הועלו על הפרק. ובהתנדב העם למלחמה, ויתלקחו הרוחות באש הויכוח והוציאו מתי מספר מקרבם. וחלל ריק נשאר מאחריהם והחסר רב מן המלא.

הגודרים ישבו בעת ההיא בהרי אפריק על יד עמק יזרעאל בהכן הכנות ובחשל את כליהם לקראת יום המחר. וכאשר שמעו את קריאת אלגביש ויקומו ויאספו את כל אנשיהם ואת כל רכושם וישאו את רגליהם, ויצאו את שערי הזורע בתוף ובמצלתיים ושירת העתיד בפיהם.

יחתרו הגודרים האצאאאא ויעפילו אל ראש הגבעה ההיא בואך כפר נחמן בלב פרדסים ברוכי פרי מאין מספר. ויחושו לעזרת אלגביש ויחבשו עמדות עיקר בעבודה, בחברה, בתרבות ובהגנה. ועל אנשי הגודר ועל כל מעשיהם וקורותיהם בים וביבשה, בארץ הולנדיה ובארץ זאת הלא כתוב במגילת הגודרים.

ויהי מימי היינץ שומר האוצר, והרעב כבד מאד על המקום וחגורת
החבר הולכת הלוך וההדק, הלוך והצתמצם, והמחסנאית ידה על ראשה
וקיבת הקבוץ זועקת חסס...

ר

אנשי המקום לא פמרו נואש ולא נפלה רוחם. והוסיפו שיר וריקוד
בכל עת וכל שעה. ועם שקיעת החמה בגמר עמלם המפרך ויתקהל ממקלחת
קהל רב ויתנו את קולם בשיר ובצעק איש איש וטעמו, איש איש וכוח גרונו.
והדלת פתוחה לרווחה וכל העוברת על ידה פונה עורף, מסתירה את
פניה, כי זאת המסורת בל תשבר.

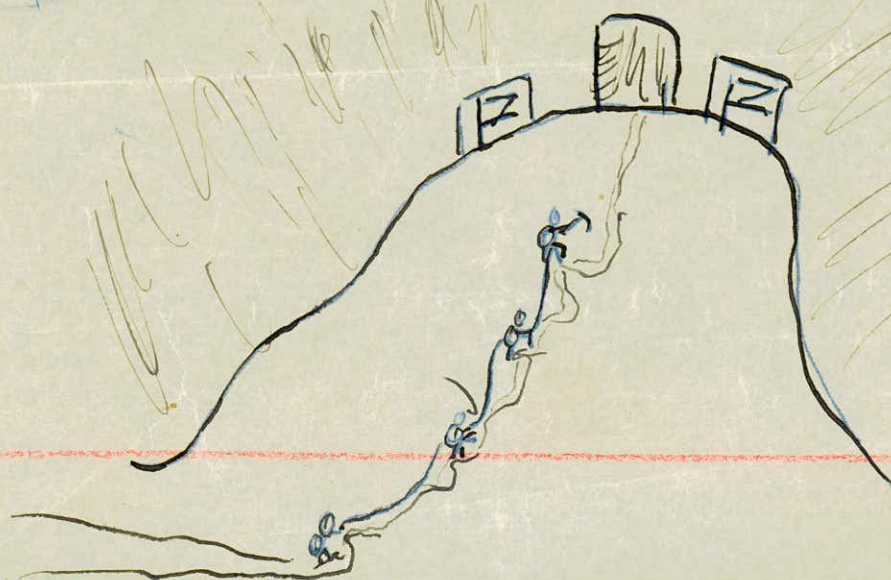
ובימים ההם ישבו כל תושבי המקום בשני בתי אבן ובאוהלים שלושה
אשר תקעו בואך מן השער המפואר. וירבו מספר הנאהבים מאד ויד הקבוץ
קצרה מלהושיע ומקום אין. ונאצלה רוח האינטואיציה של אחדים מהם
ויגמרו אומר לשמור על השלהבת בל תכבה וישכנו בין ארגז ועכבר כל
אותם הימים, ולא חת לבם, ולא אמרו נואש, וישירו ויגילו ויקריבו קרבן
עולה על מזבח האהבה.

ר

יהי היום ותרב העבודה במאד מאד ואין היד מספיקה ועל חצי בחורה
התנהלו קרבות כל הלילה, ועצה אבדה מסדרנים. וירימו את קולם
ויצעקו כאיש אחד "הבו לנו ידים" וזעקתם עלתה מרחבי תגודרישתם
בתמלאה.

ר

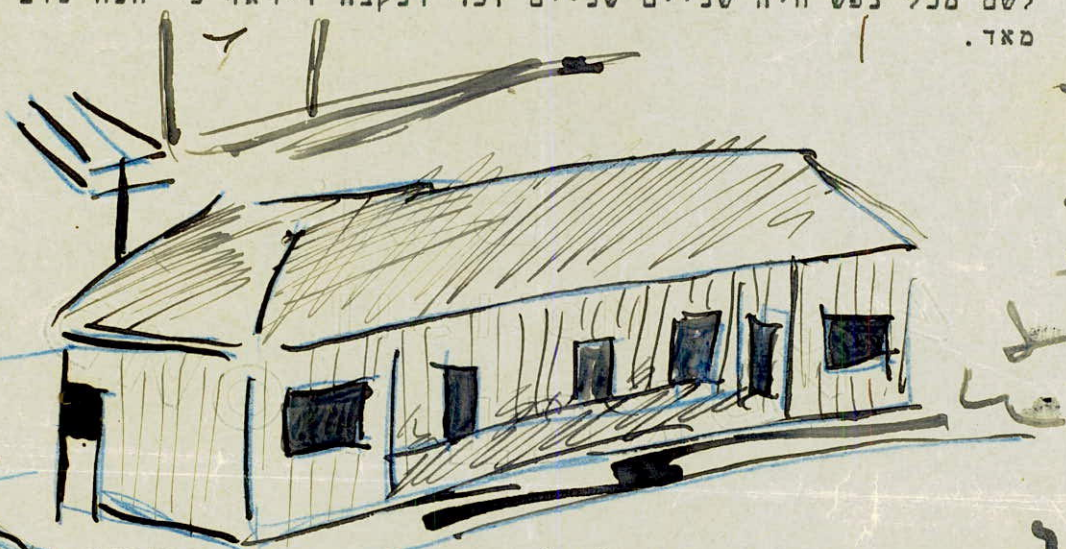
יהי ביום הסתם מקורות המים וישלחו לאלגביש בחורים ובחורות,
בנים ובנות 22 ויעפילו אל ראש הגבעה הנשגבה בואך כפר נחמן
לשכון בלב הפרדסים ברוכי פרי אין מספר. ויראו החדשים את אנשי
המקום ומילים קשות בפיהם. ותתחולל האבקות עזה בינם ובין
אנשי המקום וישאלו לזכות קיום הקבוץ. ויענו אז רב רובם: הוה
נרים את קרן קבוצנו והמשכנו במפעלנו. והנה היו לגוף אחד.

ל

לא היה עוד רעב בקבוץ כי יד החדשים היתה מבורכת וילך הקבוץ הלוך וגדל הלוך והשתרע. ותדשא אלגביש דשא מזריע זרע למנהו ויפרחו השדות והגנות ויוציאו יבול רב וישמחו וישירו וירבו נשפים והצגות אין ספר. ויעלה שכר עבודתם, ויד גולןבוב, ויד גרבר ויד צמח על התחונה עד היום הזה.

בעת ההיא נבנה ארמון הצריף המפואר על שבעה חדריו מגדולתא ועדקטן, עם רמש אשר רומש וכל שרץ אשר שרץ על הארץ. ויכנסו לשם מכל נפש חיה שניים שניים זכר ונקבה ויראו כי הנה טוב מאד.

יקם יוסף בן פלדה ויגש למקלחת והנה חושך גמור ומחריד. ומנורת המרפאה שבורה על הרצפה. ויאמר יוסף בן פלדה: "יהי אור" ויהי אור, ויראו כי טוב מאד. פסקו כל ריב וקסטה! שלום וחיבה שוכנים בין מסגרים ובין חובשת עד היום הזה.

בקרוב הצבור מתהלך בן גישה איש תם וישר ושמו בישראל ישראל. צדיק בדורו. ויקדש ישראל מאז ומעולם מלחמה על כל רכוש וקנין הפרט ויגדיל לעשות ויאמר: "בוז לרכוש" כי חסא הוא. ויהי בליל ששי וחמסין כבר בכל הארץ. ושנתו של הצדיק נדדה ולא מצא מנוח לכף רגלו. ויתאושש הצדיק איש גישה ויקח את עגלתו ויחבש את חמורו בהצלף את השוט מעל ראשו יצא את השער ויעלם בחשכת הלילה, ואדם לא ידע את סודו. והחמסין רובץ על הגבעה ואיש אינו עוצם עין כל אותו הלילה. מאז החלו לאמר בעם: מי ימלל גבורות ישראל, מי ימנה... ועל ישראל איש אמיץ הלב ועל כל מעשיו אשר עשה ועל כל הפעולה החנוכית אשר פעל הלא כתוב בספר הישר (הוא ספר גבורי העם)

וְיָמִים הָהֵם אָרִיָּה בֵּר הַשָּׂדֶה שֶׁר הָאוֹצֵר אִישׁ פָּעִיל וּמַפְאִיל וַיִּצְלַח בְּכָל
 אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיִּגַּשׁ אֶל רֹאבוֹן אִישׁ הַגּוֹדֵר וּלְקַלּוֹץ הַחֶרֶס וַיְדַבֵּר עִמָּם
 וַיֹּאמֶר: צֹאוּ וְתוֹרוּ אֶת הָאָרֶץ לְאַרְכָּה וּלְרַחְבָּהּ וְהַבְּאֵתֶם אֶת הַמֶּרְסָה אֲשֶׁר
 בַּקֶּשׁוֹה עוֹד בִּימֵי הַיֵּינָן שׁוֹמֵר הָאוֹצֵר, וְהִיתָה לָנוּ לְמִקְוֵה בְּרוּךְ.
 וַיַּעֲשׂוּ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶם אָרִיָּה וַיָּבִיאוּ אֶת הַמֶּרְסָה בְּעֶמֶל רַב וּמִמּוֹשָׁךְ
 וּבִיגִיעַת כָּפִים, וְהִיתָה לְמִקְוֵה בְּרוּךְ לְכָל הַקְּבוּץ. וְעַל רֹאבוֹן אִישׁ
 הַגּוֹדֵר וְעַל אֲשֶׁר עָשָׂה בַּקְּבוּצוֹ וּבִמְקוֹמוֹת אַחֵרִים הֵלֵא כְּתוּב בְּמַגִּילַת
 הַגּוֹדְרִים וּבִסְפֵר הַיֶּשֶׁר (הוּא סֵפֶר גְּבוּרֵי הָעָם)

וַיִּתְקַדְּרוּ הַשָּׁמַיִם וּמַעֲיָנוֹת תְּהוֹם נִפְתְּחוּ וְגִשְׁם עֵז הִחֵל לִרְדּוֹת עַל הָאָרֶץ
 יוֹמָם וּלְיָלֵה. רָעַם וּבִרְקִים הִרְעִישׁוּ אֶת הָרֵמָה, וְהִטִּילוּ אִימָה עַל כָּל
 הָעָם. וַעֲנָן שַׁחֹר מֵרַחֵף עַל פְּנֵי הַגְּבֻעָה. וַיְהִי בַחֲשֶׁקֶת הַלַּיְלָה וַיִּבְקַע
 קוֹל עֲצוֹם וּמִזְעָזֵעַ מִתּוֹךְ הָרָעַם: " שָׁמְעוּ כָּל חֲבֵרֵי הַקְּבוּץ, וְהַאֲזִינוּ
 לְדִבְרֵי אֲשֶׁר אִדְּבַר אֲלֵיכֶם. אֲנִכִּי הַנְּנִי הַקְּבוּץ הָאָרֶצִי אֲשֶׁר הֵעֵלָה אֶת
 אֲנָשֵׁיכֶם מִתּוֹךְ בְּתֵי הָעֲבָדוֹת מֵעֵין הַמִּפְרָץ וּמֵעֵין הַשׁוֹפֵט וּמִקְבוּץ
 הַזּוֹרֵעַ, בִּיד חֲזָקָה וּבְזִרְעוֹ נִסּוּיָהּ הוֹצֵאתִי אוֹתְכֶם. אֲנִכִּי הוֹשַׁבְתִּי אֶתְכֶם
 עַל פְּנֵי הַגְּבֻעָה הַזֹּאת בְּלֵב גָּבִי הָדָר. שָׁאֲלוּ רֹאשׁוֹנֵי אֲלַגְבִּישׁ
 וַיִּגִּידוּ לָכֶם מֶה נִיָּסָם וּנְפִלְאוֹת עֲשִׂיתִי לָהֶם. עַל כִּנְפֵי נֶשֶׁר נִשְׁאָתִיכֶם
 וּגְדִלְתִּיכֶם כֶּאֱבֹת אֶת בְּנֵי. כִּי הֵלֵא עֲצוֹת הָרַבִּיתִי לָכֶם וְעִזְרָה הִדְרִית
 לֹא מִנְעַתִי מִכֶּם. מִרְצֵי הָרָצוֹ מִדֵּי חוֹדֶשׁ וּמִדֵּי שְׁבוּעָה קִרְאתֶם אֶת
 עֲתוֹנִי, מִחֲזִירֵי יָמֵי עֲבוּדָה לֹא שִׁלַּחְתֶּם, וְאֲנִי אֶת הַקְּשָׁרִים לֹא נִיתַקְתִּי
 אֶתְכֶם אֶף פַּעַם. ... וְעַתָּה הַאֲזִינוּ בַּחֲזִירֵי אֲלַגְבִּישׁ, וְתִשְׁמַעְנָה בְּנוֹת הַמִּקְוֶה:
 רִאִיתִי אֶת מַסִּיבוֹתֵיכֶם וְנִשְׁפִּיכֶם הַמוֹצֵלְחִים וְאֵל הַהֲצָגוֹת שֶׁהֲצַגְתֶּם
 הַתְּבוֹנְנֹתִי הַיָּסִיב. סֵל שַׁעֲחוֹתֵיכֶם הָעֲדִינּוֹת הַקְּשִׁיבָה אוֹזְנֵי וּלְבִי
 לֹא יִשְׁכַּח אֶת פְּעוֹלְתֵיכֶם הַפּוֹלִיטִית לְעוֹלָם. וְעַל כֵּן בַּחֲרַתִּי בָכֶם מְכַל
 הַקְּבוּצִים, וְאֶתְכֶם יִדְעָתִי מְכַל הַגּוֹפִים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ זֹאת כִּי בָכֶם חֲפָצָה
 נַפְשִׁי. וְשָׁמְתִי אֶתְכֶם לְקְבוּץ גְּדוֹל וְעֲצוֹם וְהִיתָה לְבִרְכָּה לְכָל הַתְּנוּעָה.
 וְעוֹד הוֹסִיף הַקּוֹל וַיֹּאמֶר: קוֹמוּ רְדוּ מִגְּבֻעַתְכֶם וְעִזְבוּ גִּינּוֹת הַנּוֹי
 וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָכֶם וּמִלֵּאתֶם אֶת אֲשֶׁר אֲטִיל אֲלֵיכֶם כִּיּוֹם הַזֶּה, כִּי הִנֵּה
 זַעֲקַת בְּנֵי מַהֲדָרוֹם עֲלֵתָה אֶל אוֹזְנֵי וְלֹא אוֹכֵל לְהַשִּׁיב אֶת פְּנֵיהֶם
 רִיקָם, וַיְהִי מֶה. ...

וַיַּחֲדֵד אֲלַגְבִּישׁ חֲרָדָה רַבָּה וּמְרָה וּפְחָד הַתְּפָקִיד נָפַל עָלָיו. וַיִּרְהִיב
 עוֹז בְּנַפְשׁוֹ וַיֹּאמֶר: מִי אֲנִי וּמֶה כּוֹחִי כִּי תִבְחַר בִּי וְלֹא בְּאַחֲרָי?
 הֵלֵא אֲנִי הָדָל בַּקְּבוּצִים וְלֹא אוֹכֵל שָׂאת אֶת הָעוֹל. וַיְהִי כִּי לִקְחַת
 אוֹתִי מִפֶּה וַיִּתְּפֹרְקוּ כָּל עֲצָמוֹתַי וּנְפִלְתִּי וּנְפִשִׁי תָמוּת. וַיַּעַן הַקּוֹל
 אֶל פֶּחָד וְאֶל דֹּאגָה, כִּי אֲנִי אֶתְךָ בְּכָל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ. וְנִתְתִּי בְּךָ חֲרִישׁ
 עֲמוֹק וְסִיפּוֹל קוֹלֶקְסִיבִי וְאִינְדִּיבִידוּאֵלִי וְלֹא חֲסֶרֶת מֵאוֹמָה. לֹא
 תִכְשַׁל רֵגְלְךָ וְגוֹפְךָ בְּאֵת יִתְפָּרֵק, אֲנִי הַקְּבוּץ הָאָרֶצִי.

